Wychodzi raz w tygodniu. Porto opłacone ryczałtem.

Rok XII. Kraków, dnia 27 września 1929 Nr. 38.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Cena abonamentu:
Abonament kwartalny . 4 Zł
„ półroczny . . 8 Zł
„ roczny . . . . 16 Zł

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wieczór
Rękopisów Redakcja nie zwraca

Redakcja i Administracja **Kraków, Grodzka 43**
Telefon Nr. 3267

Konto P. K. O. Nr. 400.342

Ogłoszenia:
Wiersz milim. 1 szp. na okładce . . **40 groszy**
Wiersz milim. 1 szp. na 1. str. okładki **60 groszy**
Wiersz milim. 1 szp. w tekście . . . **60 groszy**
Cała strona okładki **Zł 200,** Pół strony **Zł 100,** Ćwierć strony **Zł 50,** Ósma strony **Zł 25**
Cała strona w tekście **Zł 300,** Pół strony **Zł 150,** Ćwierć strony **Zł 75,** Jedna ósma strony **Zł 37·50**

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Rok XII. Kraków, dnia 27 września 1929 Nr. 38.

TREŚĆ NUMERU:

Nowe praktyki konkurencyjne fabryk włókienniczych. — O obowiązku uczęszczania do szkół praktykantów handlowych. — Przegląd najistotniejszych postanowień o postępowaniu karno-administracyjnem. — Sprawy celne. — O szybsze załatwianie odwołań. — Orzecznictwo sądowe. — Przymusowa sprzedaż znaczków pocztowych przez sprzedawców wyrobów tytoniowych. — Dwie miary. — Nowa taryfa towarowa

Nowe praktyki konkurencyjne fabryk włókienniczych

Koło Kupców Detailistów Gałęzi Włóknistej przy Stowarzyszeniu Kupców w Warszawie podjęło akcję w sprawie nowych praktyk niektórych fabryk, sprzedających wyroby swe *bezpośrednio konsumentom* z pominięciem kupiectwa.

Wspomniana organizacja zwróciła się do Konwencji Fabryk Sukna Bielska, Białej i Okolicy w Bielsku, oraz do Związku Przemysłu Włókienniczego w Państwie Polskiem w Łodzi z następującym memorjałem:

„Niniejszem mamy zaszczyt zwrócić się do WPanów z prośbą o wniknięcie w opisane poniżej stosunki celem właściwego ich uregulowania.

Od dłuższego czasu niektóre *fabryki* włókiennicze urządzają bezpośrednią detaliczną sprzedaż swoich wyrobów w instytucjach, zatrudniających duże rzesze pracowników, jak naprzykład w Banku Polskim w Warszawie.

Prowadzenie przez fabrykantów tego rodzaju sprzedaży wywołuje *chaos cen* i tak już stojących na niskim poziomie kalkulacyjnym, *odbierając całe szeregi klijentów* detalicznym kupcom, gdyż nabywcami towarów są zwykle nietylko pracownicy danej instytucji, lecz również ich krewni i znajomi, skwapliwie korzystający z rzekomo nadarzającego się okazyjnego kupna.

W związku z prowadzoną w podobny sposób sprzedażą instytucje na nią zezwalające, nie opłacają *żadnych podatków* i nie ponoszą tych wszystkich *kosztów* i świadczeń, które obciążają handel detaliczny. — Nadto instytucje przyznają zazwyczaj odbiorcom, nabywającym u nich towar, bardzo dogodne *warunki kredytowe*, których handel udzielać nie jest w stanie. — Kupiectwo przeciążone wszelkiego rodzaju świadczeniami publicznemi, walczy dzisiaj ze szczególnie dotkliwemi trudnościami, które podobne formy sprzedaży jeszcze bardziej zaostrzają.

Wymienione okoliczności *podcinają zdolność konkurencyjną* zdrowego handlu i niszczą prawidłową kalkulację wielu przedsiębiorstw, które będąc zmuszone do liczenia się z *nowym czynnikiem konkurencyjnym*, oddają towar niejednokrotnie *poniżej* poziomu cen, jaki normalnie utrzymać by należało.

Ten stan rzeczy prowadzić musi do coraz silniejszego i powszechniejszego osłabienia solidnego handlu, godzi w najżywotniejsze interesy kupiectwa, a równocześnie staje się niewątpliwie coraz bardziej *szkodliwym* dla tych wszystkich producentów, którzy opierają się na *zdrowych przesłankach* gospodarczych i wyroby swoje rozprowadzać pragną za pośrednictwem zorganizowanego i zdrowego elementu kupieckiego.

Dla powyższych względów uznać musimy przedstawioną politykę sprzedaży — *za wysoce niezdrową* i szkodliwą ze stanowiska całości interesów zarówno handlu jak i przemysłu.

Fabryki, uprawiające wyżej wymienioną politykę sprzedaży *są nam znane* i w razie dalszego stosowania jej zmuszeni będziemy względem tych fabryk *zastosować akcję samoobrony;* nie wątpimy jednak, że WPanowie całkowicie dzielą nasz pogląd o zupełnej nie-

zgodności przedstawionych metod sprzedaży z zasadami racjonalnej gospodarki i zechcą stanowczo przeciwdziałać tym metodom sprzedaży.

W oczekiwaniu odpowiedzi itd."

Sprawa ta niezawodnie ma też doniosłe znaczenie dla naszego kupiectwa branży manufakturowej, wobec czego zachodzi konieczność zabrania głosu w tej materji przez naszą organizację gospodarczą.

Zwracamy się więc do zainteresowanych kupców, *aby uwagi swe*, tyczące się powyższego postulatu kupiectwa *przesłali możliwie rychło* Sekretarjatowi Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców, Grodzka 43, gdyż po zebraniu materjału *odbędzie się w Izbie Przemysłowej i Handlowej w Krakowie konferencja*, celem uzgodnienia postulatów kupiectwa z interesami przemysłu.

O obowiązku uczęszczania do szkół praktykantów handlowych.

W ostatnich dniach rozsyła krakowski Magistrat wezwania do właścicieli przedsiębiorstw handlowych, domagając się przedłożenia dowodów, iż zatrudniony pomocnik handlowy uczęszcza do szkoły dla analfabetów wzgl. dokształcającej.

Obowiązkowi temu podlegają *wszyscy* młodociani obojga płci w wieku *od lat 15 do ukończonych lat 18*, bez względu na to, czy pokończyli jakie szkoły czy też nie, (po myśli ustawy z dnia 2 lipca 1924 Dz. U. Nr. 65 poz, 636).

Jest więc obowiązkiem zarówno *każdego* w wieku od lat 15 do 18 będącego praktykanta handlowego do uczęszczania do szkoły dokształcającej jakoteż *obowiązkiem pracodawcy dopilnowania*, aby pomocnik do szkoły takiej uczęszczał. Za przekroczenie przepisów tej ustawy *grozi* bowiem właścicielowi przedsiębiorstwa *kara* aresztu do 6 tygodni i grzywna od 50 do 250 zł.— lub jedną z tych kar.

—o—

Dr. MAKSYMILJAN GUTMAN.

Przegląd najistotniejszych postanowień o postępowaniu karno-administracyjnem

objętych Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z 22. III. 1928 Dz. U. Nr. 38 poz. 365.

1. Wykroczenia karno-administracyjne (wykroczenia przeciw przepisom sanitarnym co do utrzymywania czystości w sklepach, w domach, na placach, ulicach itp., przepisom policyjno-ogniowym, przepisom policji budowlanej, przepisom o ruchu ulicznym, o szyldach i wywieszkach, o przestrzeganiu godzin handlu, o wywieszaniu cen, o niemarnowaniu wody wodociągowej itd. itd.), za które zagrożona ustawą kara pieniężna *(grzywna)* nie przekracza kwoty 3.000 zł., lub zagrona karą *aresztu* nie jest wyższą jak 3 miesiące, podlegają orzecznictwu właściwych władz administracyjnych (Magistraty, Starostwa).

2. Orzeczenia karne za te przekroczenia, mogą być wydane tylko *po przeprowadzeniu* postępowania karno-administracyjnego, unormowanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 Dz. U. Nr. 38 poz. 365.

3. Postępowanie karno-administracyjne może być albo zwyczajne albo tak zwane *nakazowe*, o czem będzie mowa poniżej.

4. Przepisy powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej *nie* mają zastosowania do spraw karno-*skarbowych*, które należą wyłącznie do kompetencji władz skarbowych, względnie sądowych.

W sprawach karno-administracyjnych właściwą jest do orzekania ta władza administracyjna (Magistrat, Starostwo, wzgl. Województwo) na której *obszarze* dane wykroczenie zostało popełnione.

6. Jeżeli dane przestępstwo karno-administracyjne *zagrożone* jest ponadto *konfiskatą* przedmiotów, może władza dla zabezpieczenia tej konfiskaty zarządzić *zajęcie* przedmiotów, i w tym wypadku winna wydać osobie zainteresowanej odnośne poświadczenie o dokonanem zajęciu.

Zajęte przedmioty zagrożone konfiskatą, o ile ulegają szybkiemu zepsuciu lub zniszczeniu, lub o ile dają się przechowywać tylko niestosunkowo wielkim kosztem, może władza sprzedać w drodze publicznej licytacji.

7. O ile kara za odnośne przekroczenia karno administracyjne nie jest w odnośnych ustawach wyraźnie oznaczona, wówczas może władza wymierzyć karę *najwyżej do 200 zł.* lub *7 dni aresztu.*

O rodzaju i wysokości kary wymierzyć się mającej decydują różne okoliczności a w szczególności wielkość winy, skutki popełnionego czynu, wiek obwinionego, dotychczasowy sposób jego prowadzenia się, stopień wykształcenia, stosunki majątkowe i zarobkowe, stosunki rodzinne itp. Obwiniony winien zatem, o ile chce uzyskać niższy wymiar kary, powołać się na odnośne okoliczności *łagodzące* i zażądać ich zaprotokołowania, tak, aby one były w aktach stwierdzone.

8. O ile obwinionym jest osoba *nieletnia* tj. do lat siedemnastu, może Władza zamiast kary przewidzianej ustawą, udzielić *nagany*, co nastąpi wówczas, gdy wina i skutki popełnionego wykroczenia są małoznaczne.

9. Postępowanie karno-administracyjne ZWYCZAJNE

W zwyczajnym trybie postępowania winna Władza wyznaczyć rozprawę i wezwać piśmiennie obwinionego do osobistego stawienia się przy rozprawie. O ile osobiste jawienie się obwinionego nie jest konieczne, mo-

że Władza w wezwaniu zaznaczyć, że obwiniony może zamiast osobistego jawienia się, nadesłać w oznaczonym terminie wyjaśnienie i tłumaczenie się swoje na piśmie. Jeżeli obwiniony nie mieszka w siedzibie władzy orzekającej, może odnośna Władza, o ile osobiste jawienie się obwinionego nie jest konieczne, zarządzić jego przesłuchanie przez Władze miejscu jego zamieszkania lub pobytu. W takim wypadku może obwiniony przed rozprawą sam o to prosić, aby go przesłuchano w miejscu jego zamieszkania.

10. Wezwanie do rozprawy należy doręczyć obwinionemu. Jeżeli obwiniony jest niepełnoletni (poniżej lat 21) lub niewłasnowolny (uznany za marnotrawnego, lub umysłowo chorego) *obowiązaną* jest Władza zawiadomić o rozprawie jego ustawowego zastępcę (opiekuna, kuratora), o ile ten ostatni *jest znany*.

Jeżeli obwinionym jest niepełnoletni lub niewłasnowolny może jego ojciec, matka, małżonek, opiekun lub kurator także *„wbrew“* woli takiego niepełnoletniego względnie niewłasnowolnego obwinionego, a zatem nawet choćby ten ostatni temu się sprzeciwił, stawiać na jego korzyść różne do obrony wymagane wnioski i wnosić prawne środki odwoławcze od zapadłego orzeczenia karnego.

11. W razie niestawienia się obwinionego przy rozprawie, może być zarządzone jego przymusowe dostawienie, lub też rozprawa może być przeprowadzona *zaocznie*, o czem obwinionego należy w wezwaniu *uprzedzić*.

12. Cały przebieg i wynik rozprawy winien być stwierdzony protokolarnie, a więc w szczególności tłómaczenie się obwinionego tj. jego obrona, istotne zeznania świadków, znawców i innych wyników dowodowych, wydane orzeczenie karne z motywami *oraz pouczenie*, jaki środek prawny jest dopuszczalny.

13. Co do tych czynności, które w toku dochodzeń przeprowadzone zostały *w nieobecności* obwinionego, może obwiniony żądać, aby ich przebieg został mu przedstawiony i on na to może się oświadczyć i żądać zaprotokołowania swojego oświadczenia.

14. Dopiero po zupełnem przeprowadzeniu rozprawy i zaprotokołowaniu jej przebiegu i wyników dowodowych, ogłasza Władza orzeczenie karne, które z natury rzeczy może być albo skazujące albo uniewinniające.

Zasadniczo orzeczenie karne tylko się *ogłasza* i data tego ogłoszenia ma decydujące znaczenie dla obliczenia początku biegu terminu do wniesienia środków odwoławczych. Są jednak wyjątki, o których będzie mowa niżej, a w których liczy się początek terminu do środka prawnego nie od daty ogłoszenia, lecz od daty *doręczenia orzeczenia karnego*.

15. Kiedy obowiązaną jest Władza ogłoszone orzeczenie doręczyć obwinionemu na piśmie?

Doręczenie obwinionemu orzeczenia na piśmie *musi* nastąpić w następujących wypadkach a mianowicie:

a) jeżeli tego obwiniony *żąda* (co powinno być w protokole wyraźnie stwierdzone),

b) jeżeli obwinionym jest osoba *niepełnoletnia* lub *bezwłasnowolna*,

c) jeżeli orzeczenie zapadło *w zaoczności*.

16. Jakie są prawne środki odwoławcze, w jakim terminie należy je wnieść i do jakiej Władzy?

Obwiniony, przeciw któremu zapadło orzeczenie zasądzające, może w terminie 7-dniowym *od dnia ogłoszenia* orzeczenia licząc, wnieść żądanie u odnośnej Władzy administracyjnej, aby sprawę skierować do Sądu celem ponownego jej rozpatrzenia.

Właściwym do rozpoznania sprawy jest ten Sąd okręgowy karny, w którego okręgu znajduje się siedziba Władzy administracyjnej, która karę orzekła. Postępowanie przed Sądem okręgowym odbywa się wedle przepisów postępowania przed Sądem I. instancji. Sąd okręgowy nie jest związany wymiarem kary orzeczonej przez Władzę administracyjną, może zatem wydać wyrok uwalniający, może karę orzeczoną obniżyć, lub podwyższyć. Od wyroku Sądu okręg. służy obwinionemu jedynie środek prawny *kasacji* do Sądu Najwyższego.

Jak wspomniano i co raz jeszcze wyraźnie się akcentuje, *zasadniczo* liczy się 7-dniowy termin do środka odwoławczego (tj. żądanie skierowania sprawy do Sądu) od dnia *ogłoszenia* orzeczenia. W tych atoli wypadkach, w których Władza administracyjna *winna* obwinionemu orzeczenie doręczyć na piśmie (była o tem mowa wyżej pod 15) liczy się 7-dniowy termin od daty *doręczenia*.

O tem więc należy dobrze pamiętać, aby wniesienie środka odwoławczego nie było spóźnione.

O ile Władza administracyjna *odmówi* żądaniu obwinionego o skierowanie sprawy do Sądu celem ponownego jej rozpatrzenia, winna o tej odmowie zawiadomić obwinionego, któremu wolno w ciągu *dni 3-ch* od zawiadomienia go o tem, żądać skierowania sprawy do Sądu okręgowego karnego, celem rozpatrzenia, czy ta odmowa Władzy administracyjnej jest uzasadniona. Takie żądanie można wnieść albo do Władzy administracyjnej, która orzekła, albo też wprost do właściwego Sądu okręgowego. (O właściwości Sądu okręg. była już wyżej mowa).

Termin 7-dniowy jest zawity czyli prekluzywny, tj. nieprzekraczalny, a więc nie może być przedłużony, i w razie jego omieszkania, orzeczenie karno-administracyjne staje się prawomocnem i wykonalnem.

O ile obwinioiy wniósł żądanie, aby sprawę skierować na drogę postępowania sądowego, celem jej ponownego rozpatrzenia, wówczas zasadniczo tj. poza pewnymi ustawowymi wyjątkami, *wykonanie* wydanego i w ten sposób zaczepionego orzeczenia karno-administra

cyjnego zostaje zawieszone czyli *wstrzymane* aż do prawomocnego orzeczenia przez Sąd.

Władza administracyjna obowiązaną jest w razie wniesienia środka odwoławczego (tj. żądania skierowania sprawy na drogę sądową) — o ile nie cofnie swego orzeczenia przesłać akta Sądowi.

O karze aresztu zastępczego.

17. Jeżeli w postępowaniu karno-administracyjnem orzeczono karę pieniężną (grzywnę), wówczas może Władza administracyjna zarządzić wykonanie orzeczonego aresztu zastępczego tj. aresztu w miejsce grzywny, o ile grzywna okaże się nieściągalną, lub o ileby ściągnięcie grzywny pozbawić mogło ukaranego lub jego rodzinę, niezbędnych środków utrzymania.

Areszt zastępczy nie może przekroczyć najwyższego wymiaru kary aresztu, jaki ustawą jest zagrożony.

„Wznowienie" postępowania zakończonego prawomocnem orzeczeniem Władzy administracyjnej.

18. Orzeczenie Władzy karno-administracyjnej może być albo uniewinniające, albo zasądzające.

W jednym i drugim wypadku dopuszcza ustawa po *prawomocności* zapadłego orzeczenia *wznowienia* postępowania, atoli tylko, o ile zachodzą warunki w ustawie wyraźnie przewidziane a mianowicie, o ile po prawomocności orzeczenia *wyjdą na jaw* nowe, *poprzednio nieznane* okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które zdolne są wykazać, że zasądzenie wzgl. uniewinnienie obwinionego są niesłuszne. Wyrażenie ustawowe *„wyjdą na jaw"* znaczy, że chodzi o okoliczności względnie dowody, które już przedtem istniały, lecz w czasie postępowania nie były jeszcze wiadome.

Bliższe szczegóły dotyczące tego nadzwyczajnego środka prawnego jako należące do zakresu prawników, omijam, chodzi mi bowiem tylko o zaznajomienie sfer kupieckich z odnośnemi przepisami *w ogólnych zarysach*

Postępowanie karno-administracyjne tak zwane „nakazowe".

19. W wypadkach, w których doniesienie uczyni Władza, lub organ urzędowy *na podstawie własnego spostrzeżenia,* może Władza karno-administracyjna *pominąć* wdrożenie *zwyczajnego* postępowania karno-administr. (o czem mowa była powyżej, a więc w szczególności bez poprzednich dochodzeń i bez rozprawy) i wydać odrazu *nakaz karny,* z tem ograniczeniem, że *wymierzyć się* mająca kara *aresztu* nie może przekroczyć *dni 3-ch,* względnie wymierzyć się mająca *kara pieniężna* nie może być wyższą *niż 50 zł.* Akcentuje się słowo *wymierzyć* się mająca, co znaczy, że decyduje nie ten wymiar kary, który przewiduje ustawa, lecz kara *faktycznie* przez Władzę wymierzyć się mającą.

Przeciw takiemu nakazowi karnemu może skazany wnieść do tej Władzy, która nakaz wydała, *w ciągu 7 dni* po *doręczeniu* nakazu, albo pisemnie albo ustnie środek prawny zwany *sprzeciwem.*

W razie niewniesienia sprzeciwu, lub spóźnienia powyższego 7-dniowego terminu, nakaz staje się prawomocny i wykonalny. O ile skazany nakazem prawnym wniesie w przewidzianym terminie sprzeciw, Władza, która nakaz wydała, przeprowadza postępowanie *zwyczajne* (o którem była mowa wyżej) tak, jakby nakazu karnego nie było, i wydaje nowe orzeczenie, przyczem nie jest związana wymiarem kary orzecznym w nakazie karnym.

20. **O przedawnieniu wykroczeń karno-administracyjnych.**

a) Wykroczenia karno-administracyjne przedawniają z upływem *6 miesięcy* od *popełnienia* czynu, o ile do tego czasu ani Władza administracyjna, ani Sąd *nie wdrożyły* postępowania. Warunkiem przedawnienia jest zatem ta okoliczność, że w przewidzianym wyż 6 miesięcznym terminie postępowanie wogóle *nie zostało wdrożone.*

b) Jeżeli postępowanie było wprawdzie wdrożone w normalnym czasokresie tj. w ciągu 6 miesięcy od popełnienia czynu, atoli mimoto *nie wydano* orzeczenia karnego względnie nakazu karnego *najpóźniej do 12 miesięcy* licząc od dnia *wdrożenia* postępowania, wówczas Władza administracyjna nie może już więcej wydać orzeczenia względnie nakazu karnego.

Akcentuje się, że powyższy 6 miesięczny termin przedawnienia liczy się *od popełnionego* czynu (w wypadku, gdyby postępowanie nie było wcale wdrożone), zaś termin 12 miesięczny liczy się d dnia *wdrożenia* postępowania.

c) Jeżeli *wykonanie* prawomocne orzeczonej kary nie zostało *rozpoczęte* najpóźniej w ciągu 24 miesięcy od prawomocności, wówczas kary takiej już więcej wykonać nie można.

d) *Po upływie 5 lat* od chwili prawomocności orzeczenia skazującego, orzeczenie takie — o ile poszczególne ustawy nie wprowadzają wyjątków — *puszcza się w niepamięć,* to znaczy, że nie wolno o takiem zasądzeniu czynić wzmianki w świadectwach urzędowych, ani też nie wolno zasądzenia takiego uwzględniać jako okoliczności obciążającej przy następnym wymiarze kar w postępowaniu karno administracyjnem. Powyższy okres 5-letni liczy się od chwili, kiedy orzeczenie zasądzające urosło w moc prawa tj. *uprawomocniło się,* a nie od chwili wykonania kary, na co zwraca się uwagę.

SPRAWY CELNE.

Ważne rozstrzygnięcie taryfikacyjne dla branży żelazno-technicznej.

Ministerstwo Skarbu Dep. Ceł — rozstrzygnęło, że gwintownice t. zw. „Schneidelkluppen" clone dotychczas jako narzędzia zwyczajne według pozycji taryfy celnej 161. p. 2. należy clić jako ręczne narzędzia hartowane do obróbki metali według pozycji taryfy celnej 161. p. 3.

Wskutek tego rozstrzygnięcia cło wchodowe za gwintownice *podwyższone zostało o 80%.*

O szybsze załatwianie odwołań.

Ważne zarządzenie Ministerstwa Skarbu,

Na podstawie nadsyłanych przez Izby Skarbowe sprawozdań oraz raportów ministerjalnych organów inspekcyjnych Ministerstwo Skarbu ustaliło, że terminy ustawowe załatwiania odwołań od wymiaru podatków dochodowego — 6 miesięcy oraz przemysłowego — 9 miesięcy od daty wniesienia odwołania, *nie są należycie* przez władze wymiarowe *przestrzegane* i w całym szeregu okręgów *zalegają* dotychczas odwołania z lat ubiegłych, odnoszące się często do okresów podatkowych nawet z lat 1923—24.

Jakkolwiek powyższe postanowienia ustawowe natury *wewnętrznej* nie dają praw podatnikom, to jednak Ministerstwo Skarbu, przywiązując dużą wagę do szybkiego i terminowego załatwiania odwołań i do prawomocności wymiarów, uwzględniając dot. postulaty podatników, zwróciło uwagę izb skarbowych na ten anormalny obecny stan zaległości w odwołaniach i w związku z tem okólnikiem L. D. V. 12555/I/29 zarządziło, aby zaległe odwołania z lat ubiegłych, a to w ppodatku przemysłowym z roku podatkowego 1927 i w podatku dochodowym z r. podatkowego 1928 były bezwzględnie rozpatrzone i załatwione do końca bieżącego roku.

Izby Skarbowe mają wydać bezzwłocznie odpowiednie instrukcje właściwym organom wymiarowym i czuwać nad ścisłem wykonaniem powyższego zarządzenia Ministerstwa Skarbu.

—o—

ORZECZNICTWO SĄDOWE.

Oddzielny zakład przemysłowy.

Ważne dla drobnych przemysłowców.

Jeżeli sklep detalicznej sprzedaży wyrobów własnej produkcji znajduje się w innym budynku aniżeli sam zakład przemysłowy, chociażby w obrębie tej samej nieruchomości, to sklep taki należy uważać za oddzielne przedsiębiorstwo w rozumieniu ustawy o pod. przemysłowym. (Orzeczenie S. N. za Nr. K. 2640/1928).

Zagadnienie poruszone w przytoczonem orzeczeniu Sądu Najwyższego ma olbrzymie znaczenie praktyczne; związana jest z niem bowiem kwestja podwójnego opodatkowania obrotu oraz przedsiębiorstwa przemysłowego, a drugi raz przedsiębiorstwa handlowego.

Niestety Sąd Najwyższy rozstrzygnął tę doniosłą sprawę w ten sposób, że podwójne opodatkowanie towaru własnej wytwórczości staje się prawie że *nieuniknione.*

W motywach powołanego orzeczenia Sąd wyjaśnił, że zasadniczo w myśl art. 14 o państwowym pod. przemysłowym zakład handlowy prowadzony przez przedsiębiorstwo przemysłowe, celem sprzedaży w niem wyrobów własnej produkcji, uważa się za oddzielny zakład.

Ustawa zna tylko dwa wyjątki tej zasady, a mianowicie:

1) nie uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo zakładów *hurtowej* sprzedaży wyrobów własnej produkcji, o ile te zakłady utrzymywane są przy samym zakładzie przemysłowym lub poza nim lecz w obrębie miejscowości będącej jego siedzibą, lub nawet w innej miejscowości, jeżeli dane przedsiębiorstwo nie utrzymuje innych zakładów sprzedaży.

2) Nie jest uważana za oddzielne przedsiębiorstwo detaliczna i drobna sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana *w tym samym lokalu*, gdzie mieści się zakład przemysłowy.

Dalej Sąd podniósł, że rozporządzenie wykonawcze stawia jako warunek, aby pomieszczenie, w którem odbywa się sprzedaż znajdowało się *w granicach danego lokalu* przedsiębiorstwa.

W konkretnym wypadku Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną właściciela piekarni, która znajdowała się *w podwórzu*, podczas gdy sprzedaż odbywała się ze sklepu frontowego.

To oddzielenie obydwóch zakładów, mimo, że obydwa znajdowały się w obrębie *jednej nieruchomości* jest wystarczającym powodem do uznania zakładów za oddzielne przedsiębiorstwa.

—o—

Płatnik ma prawo podnosić kwestję prawną nawet w wypadku zaocznego wymiaru podatku dochodowego.

Jeżeli przemiotem sporu między władzą a podatnikiem jest tylko kwestja *prawna*, kwestja zastosowania przepisu prawnego do niespornego stanu faktycznego, to nie może ona być wogóle treścią wątpliwości władzy, o których mowa w art. 58 ustawy o pod. dochodowym, ani wyjaśnień podatnika, unormowanych w art. 63 tejże ustawy. Ale też poza granicę faktycznych podstaw wymiaru nie sięgają ujemne dla podatnika konsekwencje zaoczności, spowodowanej w myśl ust. 2 art. 63 tem, iż podatnik nie złożył wcale w terminie żądanych wyjaśnień lub złożył niedostateczne. — Prawa podnoszenia przeciw wymiarowi zarzutów natury prawnej podatnik nie jest pozbawiony w żadnym wypadku, także w razie zaoczności. — I dlatego, o ile w rozpoznawczej sprawie przyczyną odmiennego od zeznania ustalenia dochodów była tylk prawna ocena potrącalności niektórych pozycyj wydatków i o ile odwołanie w tym kierunku zawierało zarzuty, o tyle nie mógł uzasadnić zaskarżonej decyzji powołany w niej przepis ustawy, który określa skutki zaoczności (wyciąg z wyroku N. T. A. z 27. V. 1929 L. Rej. 3961/27).

—o—

Przed uruchomieniem zakładu przemysłowego należy uzyskać od władzy zatwierdzenie projektu.

Do sądu grodzkiego wpłynęła skarga wydziału przemysłowego magistratu m. Warszawy, jako władzy przemysłowej, ustanowionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem, przeciwko właścicielowi piekarni, który prowadził swój zakład przemysłowy *bez poprzedniego uzyskania zatwierdzenia projektu urządzenia* tegoż zakładu (art. 14 rozp. Prez. Rzeczp. z 7 czerwca 1920 r.). Sąd Grodzki zastosował cz. I. art. 310 kodeksu karnego i wymierzył odpowiednią karę, uznając, iż w danym razie zachodzi wypadek prowadzenia przedsiębiorstwa przemysłowego *bez* „należytego pozwolenia", o jakiem mówi rzeczony przepis kodeksu karnego. — Poglądu tego nie podzielił jednakże w II. instancji Sąd Okręgowy

i postępowanie w sprawie umorzył, wychodząc z założenia iż art. 310 K. K. nie może mieć w danym wypadku zastosowania i że mamy tu do czynienia z wykroczeniem, karanem w trybie administracyjnem.

Wskutek skargi kasacyjnej magistratu m. st. Warszawy, Sąd Najwyższy (w sprawie II/1/K 245/29) uchylił decyzję Sądu okręgowego, umarzającą postępowanie w tej sprawie, stwierdzając, *że art. 14 rozporządzenia* Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. w określonych wypadkach *wymaga uprzedniego zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego* a art. 24 tegoż rozporządzenia z całą stanowczością *zakazuje uruchomienie zakładu przed uzyskaniem tego zatwierdzenia.* — W tym stanie prawnym sąd Najwyższy uznał, iż brak takiego uprzedniego zatwierdzenia stanowi właśnie brak „należytego pozwolenia“ o jakim mówi art. 310 K. K., który w podobnych wypadkach ma zupełne zastosowanie.

—o—

Przymusowa sprzedaż znaczków pocztowych przez sprzedawców wyrobów tytoniowych.

Dyrekcja Poczt i Telegrafów w Krakowie przypomina, że w myśl rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dn. 26 listopada 1921 wszyscy sprzedawcy wyrobów tytoniowych obowiązani są również wykonywać stale sprzedaż znaczków pocztowych.

O każdym wypadku odmowy sprzedaży znaczków pocztowych przez trafikantów winna publiczność we własnym interesie donosić właściwym Urzędom akcyz. i monopolów państw. względnie Dyrekcji Poczt i Tel. w Krakowie.

———

(m). Powyższe zarządzenie uznajemy za słuszne i celowe przedewszystkiem w interesie szerokich sfer kupieckich, mających największe zapotrzebowanie znaczków pocztowych. Zastanowić nas jednak musi *przymus* sprzedaży znaczków pocztowych. Jest wiadomem, że handel polega na wymianie towarów i każdy kupiec na to ma otwarty sklep, by w tymże towary sprzedawał i wydaje się nam conajmniej dziwnem *przymuszanie kupca* do sprzedaży pewnego artykułu i to nawet pod grozą rygorów *karnych.* Dzisiejsze czasy odznaczają się niestety *pogonią za klientem* i utargiem i wytworzyły się paradoksalne stosunki, że w małych sklepach sprzedaje się groch, czekoladę, tytoń, szklanki, nici, skórę itd. Taki mały grajzlernik posiadający sklepik obszaru 3 m kwadr. przypomina nieomal pod względem różnorodności artykułów berlińskiego Wertheima, u którego można się ubrać od stóp do głów i załatwić wszelkie potrzebne zakupy.

Ciekawi więc przyczyna nietrzymania znaczków pocztowych, zwróciliśmy się do kilku trafikantów z prośbą o podanie powodów. Oto co usłyszeliśmy:

Znaczki pocztowe są artykułem *gotówkowym,* za które *przed poborem* płacić trzeba. Przy dzisiejszym głodzie gotówkowym trudno jest niejednemu trafikantowi wyłożyć większą sumę na pobór znaczków pocztowych.

Jednakże nie tu leży sedno rzeczy. Skoro bowiem i materjały tytoniowe są artykułem gotówkowym i na nie znajduje się pieniądze, znalazłyby się i na znaczki. Lecz Dyrekcja Poczt i Telegrafów udziela *znikomą prowizję* w wysokości *2%.* Prowizja ta nie pokrywa nawet *manka,* które przez przypadkowe nadarcie i przylepienie znaczków jest bardzo wielkie. Oczywiście nie może być mowy o pokrywaniu własnych kosztów administracyjnych np. obsługi.

Dalszym hamulcem jest *ograniczona godzina poboru* w urzędach pocztowych. Urzędy te wydają bowiem znaczki tylko w godzinach od 8 — 10 rano, a gdy tylko sprzedawca spóźni się, choćby tylko o 1 minutę, odmawia mu się wydania znaczków i zmuszony jest dwa a czasem i więcej razy chodzić na odległą od jego sklepu pocztę i tracić niepotrzebnie czas.

Reasumując powyższe dane, przychodzimy do wniosku, że o ile Dyrekcja Poczt i Telegrafów chce aby jej apel odniósł skutek, bez potrzeby uciekania się do środków represyjnych, musi *podwyższyć prowizję* od sprzedaży znaczków pocztowych do wysokości, udzielanej przez Dyrekcję Państwowego Manoplu Tytoniowego t. j. do wysokości 9 %. Dalej umożliwić i *ułatwić pobór* znaczków przez powiększenie ilości godzin urzędowania urzędów pocztowych to jest przynajmniej do godziny 12-tej w południe. Wtedy okażą się wszelkie apele i rygory karne niepotrzebne i każdy sprzedawca w dobrze zrozumianym interesie będzie sprzedawał stale znaczki pocztowe.

—o—

Dwie miary.

Ścisła kontrola skarbowa podatników w miejscowościach uzdrowiskowych.

(m). Sfery pracujące: urzędnicy, pomocnicy, praktykanci, robotnicy itd. korzystają z ustawowych urlopów wypoczynkowych udzielanych przez pracodawców. Każdy pracownik spędza urlop na swój sposób, wyjeżdżając na letniska lub do uzdrojowiska. Urzędnicy państwowi też mają swe urlopy a nawet częstokroć w razie wyjazdu korzystają z *zapomogi,* udzielanej przez Skarb Państwa. Prócz tego korzystają z wydatnych zniżek kolejowych, opłat klimatycznych, kąpielowych itd. To jednak, co jest popierane i wskazane dla sfer pracujących, bywa przez Władze skarbowe uważane za luksus, za objaw *„zamożności“,* w odniesieniu do kupca, jeżeli z wypoczynku wakacyjnego korzysta kupiec-podatnik.

Bo oto Izby skarbowe wysyłały urzędników do miejsc klimatycznych i uzdrojowisk celem robienia wyciągów pobytu kupców, przemysłowców, rękodzielników, osób wolnych zawodów i ich rodzin. W wyciągu miało być podane: czas pobytu i sposób mieszkania (pensjonat, willa, luksusowy, elegancki, wykwintny, skromny). Wyciągi te będą władze skarbowe użytkowały *przy wymiarze podatku dochodowego.*

Jest rzeczą zaiste smutną, że prywatne życie obywatela otacza się tak policyjną kontrolą i to, co uważa się u jednych za zupełnie naturalne a nawet *konieczne,* u drugich uważa się za *luksus,* który należy ukarać w formie wyższego podatku. Wyjazd dla *poratowania* i

zachowania zdrowia nie jest w dzisiejszych warunkach absolutnie luksusem i niejednokrotnie wyjeżdżający zastawi ostatnie graty lub zapożyczy się, aby poratować zdrowie i móc znowu pracować rok cały przyczem znaczną część tych dochodów składa na rzecz Skarbu Państwa.

—o—

Nowa taryfa towarowa.

W sprawie obowiązującej od 1 października br. nowej taryfy towarowej podaje się następujące wyjaśnienia:

Taryfa składa się:

z Części I. A *(Regulamin przewozu,* obowiązujący już od listopada 1928 r.)

z Części I. B zawierającej: *Postanowienia taryfowe,* klasyfikację towarów i wykaz opłat dodatkowych,

z Csęści II., zeszyt 1 i 2, z których

zeszyt 1 zwiera uzupełnienia przepisów Taryfy Towarowej Część I A, postanowień taryfowych Część I B, w szczególności deklasyfikację towarów, ogólne prawo dla obliczania przewoźnego, tabelę opłat przewozowych oraz taryfy wyjątkowe a zeszyt 2 taryfy wyjątkowe portowe dla Gdańska i Gdyni.

Nowe nomenklatura towarów oparta jest na nomenklaturze taryfy celnej z pewnem dostosowaniem do potrzeb przewozu kolejowego.

Dotychczasowa nomenklatura taryfy obejmowała tylko 130 pozycji; nowa taryfa zaś obejmuje 800 pozycji.

Do tych 800 pozycji ustanowiono następujące wyjątki:

a) przeklasyfikowano 150 pozycji (str. 11 Cz. II, zeszyt 1) t. j. przeniesiono odnośne towary ***do niżej taryfującej klasy*** na czas do 30 września 1930 r.,

b) ustanowiono 107 *taryf wyjątkowych,* których spis zawarty jest na str. 41 tego samego zeszyu,

c) dodano do tego zeszytu 1 Aneks. który zawiera 22 pozycyj o zniżonych taryfach dla pewnych towarów i relacyj.

Co do zasad obliczania przewoźnego zwracamy szczególną uwagę na następujące postanowienia:

za przesyłkę wagonową uważa się każdą taką przesyłkę bez względu na jej wagę, którą nadawca sam załadował w sposób, uniemożliwiający kolei doładowanie innej przesyłki chociaż ani pojemność ani ładowność wagonu nie zostały wyzyskane; fakt ten kolej stwierdza w liście przewozowym, *o ile możności* w obecności nadawcy.

Do określenia *zawartości* przesyłki wymaga się nietylko podania ***rodzaju towaru,*** lecz w poszczególnych wypadkach jego przeznaczenia, opakowania, objętości, sposobu użycia nawet przy stosowaniu taryf normalnych celem uzyskania obliczenia przewoźnego według właściwej klasy taryfowej. *Co do prawidłowego oznaczenia zawartości przesyłki w liście przewozowym, to sam fakt rozsegregowania nomenklatury aż na 800 pozycyj i ustanowienia 279 wyjątków wskazuje na konieczność najdokładniejszego podania zawartości zgodnie nietylko z rzeczywistością, ale z nazwą podaną w nomenklaturze i klasyfikacji towarów celem osiągnięcia przewidzianej dla odnośnego towaru taryfikacji normalnej względnie ulgowej.*

Obliczenie przewoźnego dla przesyłek załadowanych do wagonów o ładowności *do 15.000 kg.* zostały o tyle *obostrzone,* że stawki wagonowe rubryki c) ważne są tylko wówczas, gdy za podstawę obliczenia przyjmuje się *najmniej 15.000 kg.* Gdy zatem do wagonu 12-tonnowego nadawca załaduje 12.000 kg., stosuje się albo stawki rubryki b) za 12.000 kg., albo rubryki c) za 15000 kg. zależnie od tego, który sposób obliczenia daje *tańsze* przewoźne.

Ten sam sposób obliczenia przewoźnego stosuje się nawet przy towarach podlegających obliczeniu przewoźnego według ładowności podstawionego wagonu (załącznik 1, str. 132 Część I B) zatem nawet w tym wypadku, gdy podstawiono wagon o mniejszej ładowności niż 15.000 kg. Gdy zaś do wagonu 20-tonnowego załadowano tylko 18.000 kg. towaru z załącznika 1, przewoźne oblicza się albo za 18.000 kg. według rubryki b) — albo za 20.000 kg. według rubryki c). Podobnie oblicza się też przewoźne za towary niewymienione w załączniku 1, gdy nadawca zażądał w liście przewozowym podstawienia wagonu o ładowności większej niż 15.000 kg. załadował jednak mniej. W wypadkach zaś, gdy nadawca żądał w liście przewozowym podstawienia wagonu o ładowności od 15.000 kg. do 20.000 kg., kolej zaś podstawiła wagon o ładowności większej, stosuje się stawki rubryki c) *za wagę rzeczywistą* najmniej za 20.000 kg., o ile obliczenie za wagę rzeczywistą według rubryki b) nie da opłaty tańszej.

Zamówienie wagonu do wyłącznego użytku, nieracjonalne załadowanie i zamknięcie wagonu na kłódkę pociąga za sobą obliczenie przewoźnego najmniej za 10.000 kg.

Wyjątek stanowią przesyłki *rzeczy przesiedlenia,* przy których przewoźne oblicza się za *wagę rzeczywistą,* najmniej za 5.000 kg., chociażby były załadowane w wagonie zamkniętym na kłódki nadawcy.

Za przesyłki wagonowe złożone z towarów taryfowanych według różnych klas, jeżeli nie są razem opakowane, nadawca zaś podał w liście przewozowym oddzielnie wagę towarów każdej klasy, stosuje się przy oddzielnem obliczaniu przewoźnego dla każdej klasy *jedynie klasyfikację normalną*, wykluczone są zatem taryfy wyjątkowe. *W wypadku stwierdzenia fałszywej deklaracji, choćby tylko pewnej części przesyłki, przewoźne oblicza się dla każdej klasy towarów oddzielnie tak, jak gdyby one stanowiły przesyłki nadane przy osobnych listach przewozowych.*

W wypadkach wyładowania przesyłki na koszt odbiorcy lub w jego zastępstwie przez kolej, pobiera się postojowe za czas trwania wyładunku, za dalszy czas — składowe.

Obecnie obowiązujący 5% *dodatek* do przewoźnego za wagon kryty *zniesiono;* natomiast wprowadza się 10% dodatek w tych wypadkach gdy towary wymienione w załączniku III, str. 134, Cz. I B, przewozi się w wagonach krytych, z wyjątkiem wypadku, gdzie kolej wagony kryte podstawia z urzędu wzamian za żądane otwarte.

Przy przewozie wagonów prywatnych właścicieli zastąpiono dotychczasową opłatę za przewóz próżnych wagonów prywatnych właścicieli po 3 grosze od wagono-kilometra opłatą 15 groszową, którą się jednak potrąca od przewoźnego za załadowany towar.

Przepisy, dotyczące opakowania używanego zmieniły się o tyle, że według nowej taryfy we wszystkich wypadkach przewozu, opakowanie korzysta z ulgowego obliczenia przewoźnego, byleby było używane i zaopatrzone w trwałe cechy właściciela, a nie — jak dotąd— tylko opakowanie zwrotne.

Poza wymienionemi w wstępie taryfami wydano też nowy *Wykaz stacyj i odległości taryfowych* jako Część III Taryfy Towarowej zeszyt A, który się zasadniczo różni od dotychczasowego Wykazu odległości przez to, że odległości taryfowe są obliczone przez koleje prywatne pod zarządem państwowym. W zachodniej Małopolsce przez kolej Trzebinia-Skawce i przez kolej Chabówka Zakopane i Nowy Targ-Podczerwone t. zn., że za przewóz towaru kilometry są obliczone nie jak dotychczas oddzielnie za koleje państwowe i oddzielnie za koleje lokalne, lecz przerachowane przez całą sieć. Wynikają stąd i skrócenia kilometrów szczególnie przy przerachowaniu przez linię Trzebinia-Skawce i oprócz tego *zmniejszenie przewoźnego* przez obliczenie za łączną odległość. W ruchu ze wschodnią Małopolską, gdzie takich kolei jest więcej, korzyści przerachowania są *większe*. W Wykazie odległości w tych relacjach, gdzie to przerachowanie ma miejsce przy liczbie oznaczającej odległość dodane jest małe „d“ o ile przerachowanie ma miejsce przez kolej Trzebinia-Skawce a małe „e“ o ile przerachowanie nastąpiło przez kolej Chabówka-Zakopane, Nowy Targ-Podczerwone.

* * *

Tyle uwag interesujących strony, korzystające z usług kolei.

Co do układu taryfy zaznaczyć należy, że odstąpiono od zasady stosowania *jednakowego* taryf do wszystkich korzystających z usług kolei żelaznej. (§ 10 Regulaminu przewozu). *Obniżono* np. przewoźne za węgiel kamienny wywożony przez porty w Gdyni i Gdańsku *z zł. 9.20 na zł. 7.20 od tonny*, a za koks od *zł. 10.20 na zł. 8.20 od tonny* bez zastrzeżenia stosowanej przy wszystkich innych przewozach zasady, że przewoźne musi najmniej przynieść 2 gr. od tonny i kilometra. W r. 1928 nadano do portów Gdańska, Gdyni i Tczewa 7,700.210 tonn. *Przewoźne za tonnę węgla z Katowic do Krakowa 78 klm. wynosiło zł. 7.90 a z Katowic do Gdyni 612 klm. zł. 7.20.*

Dla przewozu drzewa obrobionego, dla fryzów surowych, klepek i den beczkowych dla deszczółek, dla desek heblowanych, fugowanych ustanowiono taryfę wyjątkową od stacyj Dyrekcji kolei państwowych Wilno, leżących na terenie ograniczonym liniami kolejowemi Grajewo-Brześć-Łuniniec-Mikaszewice do wszystkich stacyj PKP. i kolei prywatnych więcej niż 300 kilometrów oddalonych od stacji nadawczej, wyjątkową taryfę D 3 ze stawkami, które są o kilka groszy zaledwie wyższe od obecnej klasy B,podczas gdy podobne przewozy z innych stacyj nadawczych obciążone są podwyżką taryf sięgającą do 30%.

Podobną preferencją obdarzono też tekturę surową nadaną ze stacyj Dyrekcji kolei państwowych Wilno do wszystkich stacyj PKP. i do punktów granicznych. Do 300 km. koncedowano klasę 12 zamiast ogólnie stosowaną 8, a powyżej 300 km. zniżka wynosi zł. 1.50 do 2.50 i więcej za 100 kg.

Dla *fabryk nawozów sztucznych* ustanowiono w razie równoczesnego nadania 300 tonn fosforytów przez *jednego* nadawcę do jednej stacji przeznaczenia *ulgi*, sięgające przy niektórych fabrykach do 20% przewoźnego od portu w Gdyni i Gdańsku. *Z tego udogodnienia wykluczono z niewiadomych przyczyn fabrykę w Krakowie-Bonarce, w Rymanowie, w Gorlicach i Wadowicach jakkolwiek fabryki te również tym warunkom by odpowiadały.*

Zrównano mimo wszelkich protestów *przewoźne za zboże i mąkę* ze szkodą dla rolnictwa i dla przemysłu młynarskiego Małopolski, ustanawiając wprawdzie w Części I B klasę 9 dla zboża i klasę 8 dla mąki, równocześnie zaś wyjątkową taryfę G 5, która dekretuje dla wyrobów młynarskich klasę 9 przy odległościach od 1 do 820 km. Odległość ta obejmuje przestrzeń najwięcej na północ wysuniętych młynów poznańskich aż po Lwów-Podzamcze. Podobnych preferencyj taryfowych dałoby się jeszcze więcej naprowadzić, są one jednak mniejszego znaczenia gospodarczego.

* * *

Kolej lokalna Kraków-Kocmyrzów do przerachowania kilometrów *nie przystąpiła* tak, że przewoźne oblicza się nadal oddzielnie za przebieg koleją państwową i oddzielnie za przebieg koleją lokalną, przyczem jednak skraca się przewoźne o kwoty wykazane w taryfie przy klasach normalnych i wyjątkowych.

Skoro od prawidłowego oznaczenia zawartości przesyłki w liście przewozowym zależy wiele dla taryfowania całej przesyłki, zaleca się stronom o ile nie są dokładnie poinformowane co do nowego rózsegregówania nomenklatury, by się po informacje zwracały *do Biura Taryfowego* przy Dyrekcjach Kolejowych lub do *Biura Taryfowego przy Izbie Przemysłowej i Handlowej w Krakowie* lub na stacjach, którym wydano polecenie by pod tym względem stronom szły na rękę.

Polski Związek Turystyczny w Krakowie, ul. Szpitalna 36 — **Ważny od 1 lipca 1929 r.**

ROZKŁAD JAZDY AUTOBUSOWEJ

Ewentualne zmiany zastrzeżone

Linja Kraków—Jordanów

Cena	CZAS ODJAZDU			Stacje	CZAS ODJAZDU			Cena
—	7·45	9·30	16·50	Kraków	8·15	15·30	19·20	8·—
4·—	8·45	10·30	17·50	Myślenice	7·15	14·30	18·30	3·—
8·—	10·45	12·30	19·20	Jordanów	5·45	13·00	17·00	—

Linja Kraków—Krynica (via Limanowa)

Cena	CZAS ODJAZDU		Stacje	CZAS ODJAZDU		Cena
—	7·45	15·45	Kraków	12·15	20·30	18·—
8·—	9·35	16·55	Mszana Dolna	10·25	18·40	10·—
10·—	10·05	17·25	Tymbark (Dobra)	9·55	18·10	8·—
11·—	10·20	17·40	Limanowa	9·10	17·55	7·—
13·—	11·00	18·20	Nowy Sącz	9·00	17·15	5·—
18·—	12·15	19·35	Krynica	7·45	16·00	—

Linja Kraków—Lanckorona

Cena	CZAS ODJAZDU		Stacje	CZAS ODJAZDU		Cena
—	8·15	14·30	Kraków	11·15	18·35	5·50
2·—	8·45	15·00	Mogilany	11·05	18·05	3·50
3·—	9·05	15·20	Krzywaczka	10·45	17·45	2·50
4·—	9·25	15·40	Izdebnik	10·25	17·25	1·50
5·50	9·50	1·05	Lanckorona	10·00	17·00	—

Linja Kraków—Mszana Dolna

Cena	CZAS ODJAZDU		Stacje	CZAS ODJAZDU		Cena
—	16·00	16·30	Kraków	8·30	9·00	8·—
4·—	17·00	17·10	Myślenice	7·30	8·00	4·—
6·—	17·30	18·00	Lubień	7·00	7·30	2·—
·—	17·45	18·15	Kasinka	6·45	7·15	1·—
8·—	18·10	18·30	Mszana	6·30	7·00	—

Linja Kraków—Ojców

Cena	CZAS ODJAZDU	Stacje	CZAS ODJAZDU	Cena
—	8·00 9·00 11·00 13·00 16·00 18·00 18·30 21·00	Kraków	7·30 9·45 11·45 12·45 15·1 17·00 18·45 20·35	3·—
3·—	8·45 9·45 11·45 13·45 16·45 18·45 19·15 21·45	Ojców	6·45 8·00 11·00 12·00 14·30 16·15 17·00 19·50	—

Linja Kraków—Rabka

Cena	W piątki nie kursuje	W piątki i soboty nie kursuje	Kursuje tylko w piątki i soboty		Stacje	Kursuje w każdy poniedziałek		W piątki nie kursuje	Kursuje w piątki i soboty tylko w razie potrzeby	Cena
—	9·00	14·00	15·00	17·30	Kraków	8·00	30	19·30	20·30	0·
4·—	10·00	14·45	15·4	1 15	Myślenice	7·15	8·45	18·30	19·30	6
10·—	11·30	5·0	16·05	1 20	Chabówka	6·10	·0	17·00	17·00	—
	11·40	5·15	16·15	3	Rabka	6·00	7·30			

Ewentualne zmiany zastrzeżone

Linja Kraków—Swoszowice

Cena	CZAS ODJAZDU	Stacje	CZAS ODJAZDU	Cena
—	6·30 9·15 12·00 14·45 17·30	Kraków	8·45 11·30 14·05 17·00 19·45	—
1·20	7·00 9·45 12·30 15·05 18·00	Swoszowice	9·15 11·00 13·45 16·30 19·15	1·20

Linja Kraków—Szczawnica

Cena	CZAS ODJAZDU		Stacje	CZAS ODJAZDU		Cena
—	8·30	15·45	Kraków	19·30	12·30	18·—
9·—	10·30	17·45	Chabówka	17·30	10·30	9·—
12·—	11·00	18·15	Nowy Targ	17·00	10·00	6·—
15·—	11·45	19·00	Czorsztyn	16·15	9·15	3·—
17·—	12·15	19·30	Krościenko	15·45	8·45	1·—
18·—	12·30	19·45	Szczawnica	15·30	8·30	—

Linja Kraków—Wadowice

Cena	W piątki nie kursuje	Tylko w piątki	Stacje	CZAS ODJAZDU	Cena
—	18·00	15·00	Kraków	8·25	4·50
3·—	19·15	16·15	Kalwarja	7·10	1·50
4·50	19·40	16·40	Wadowice	6·54	—

Linja Kraków—Zakopane

Cena	CZAS ODJAZDU	Stacje	CZAS ODJAZDU	Cena
—	8·00 10·30 15·00 17·00 18·00	Kraków	9·30 10·30 11·45 19·30 22·00	16·—
4·—	8·45 11·15 15·45 17·45 18·45	Myślenice	8·45 9·45 11·00 18·45 21·15	12·50
10·—	9·45 12·15 16·45 18·45 19·45	Chabówka	7·45 8·45 10·00 17·45 20·15	10·—
12·—	10·10 12·40 17·10 19·10 20·10	Nowy Targ	7·30 8·30 9·35 17·20 19·50	4·—
16·—	11·00 13·30 18·00 20·00 21·00	Zakopane	6·30 7·30 8·45 16·30 19·00	—

Linja Kraków—Zawoja

Cena	CZAS ODJAZDU			Stacje	CZAS ODJAZDU			Cena
—	8·00	17·00	18·00	Kraków	10·00	10·20	20·00	11·—
4·—	9·00	18·00	19·00	Sułkowice	9·00	9·20	19·00	7·—
6·50	10·00	19·00	20·00	Sucha	8·00	8·20	18·00	4·—
7·—	10·20	19·20	20·20	Maków	7·40	8·00	17·4	4·—
11·—	11·00	20·10	1·15	Zawoja	6·00	7·00	17·00	—

Naczelny redaktor: Dr. Zygmunt Wasserberg. — Wydawca: Za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. — Redaktor odpow.: Józef Himmelblau. — Nowa Drukarnia Dziennikowa w Krakowie, pod zarządem Maksymiljana Feldmana.